

негово разположение и вършеше това, което и наредеше. Кратката ѝ любовна връзка с Радослав бе също по негова заръка. Трябваше да допълни представите за начина, по който се отнасяше с жените и доколко можеше да им бъде подвластен. Профилът му бе анализиран достатъчно дълго, за да дойде времето да се срещне очи в очи с човека, който проектираше мястото му в системата, която управляваше. Не изпитваше угризения за служебната отдаденост, с която го даряваше при срещите в ергенската му квартира.

Вършеше работа, за която ѝ се плащаше добре. Живееше сносно, без екстри, но със сигурен покрив над главата си и мъж, който ѝ бе добавка за публично прикритие в очите на любопитните. Той също бе част от системата за която работеше и вероятно не винаги изпълняваше неща, присъщи само на шофьор на бизнесмен. От време на време споделяха общо легло, с доброволно отдадени съпругески ласки, но знаеха, че не си принадлежаха и не можеха да мечтаят за свобода на избора си. Твърде много бяха обвързани със системата от която преживяваха.

- Какво се умълча? Да не те подгони съвестта? Би трябвало вече да си се оперирала от нея. Утре, когато се видите, ще трябва да му внушиш, че се е държал с достойнство и е показал умение да разгадава намеци... Споделил съм с шофьора си, че „протежето му“ е оставило добро впечатление у мен и ако е успял да открие смисъла на разговора ни, има шанса да не остава гладен... Но не прекалявай с „газта“. Рано му е да добива самочувствието на ценен кадър...

- Разбрано! Но ако го е обхванала меланхолията от безпътицата и разговорът не тръгне?...

- Ти имаш едно голямо предимство! В неговите очи си жената отворила му врата, през която малцина могат да минат. Естествено е да бъдеш любопитна за протичането на срещата. Още повече си включила в правената от теб „приятелска“ услуга и мъжа си, на който си

„изневерила“ с него... Виж колко козове имаш, за да го накараш да споделя. В крайна сметка си жена, дарявала го с ласки. Използвай твоите женски хитрини. Заради тях на времето те прибрах от улицата, когато правеше следователите на маймуни... И още нещо много важно! За сега го опазваме да бъде човек без кауза. Не му помагай да повярва, че може да я открие и да ѝ се отдаде...

- Заслужават ли си усилията които влагате в подредбата на живота му?

- Избираме от няколко един и влагаме усилия за всички. Това са инвестиции с огромни лихви във време, когато вече няма да сме между живите. Светът е днес така подреден, защото всеки отдава живота си за да си подготви наследник.

В пицарията се носеше аромата на изпечено тесто. Посетителите не бяха много. Група тийнейджъри разфасоваха току-що сервираната им пица и по детски гледаха да дръпнат за себе си по-голямо парче. Ученическите им чанти, небрежно оставени на земята, ограничаваха прехода до масите. Правейки неизбежния слалом да да преодолее това изкуствено земно препятствие, той си избра място с лице към прозореца. Свали нуждаещия се вече от химическо чистене шлифер и се тръшна на пейката, опасла масата, с тежестта на изнурен от живота човек. Уважаваше храната и с любопитство разгледа съдържанието на менюто. То не бе много разнообразно, но изостри глада му от предлаганите различни комбинации от вкусотии, разкрасяващи вида на тестеното колело. Не обичаше да стои на празна маса и очаквайки да получи поръчаното, си взе малка халба бира за вътрешна разтуха. Нямаше кой да провокира мислите му в кръчмарски приказки и се отдаде на собствените.

Намирането на решение за осигуряването си на месечен доход бе отколешен негов приоритет. Но нещо не се получаваше. Откакто завърши последната си магистратура, бе митарствал през две канцеларии, един тесен офис, улична маса за правене на застраховки и квартални посещения по домовете в предлагането на парфюмерийни стоки по каталог. Все неща, далеч от представите му за стандарт на живот и среда, хранеща амбициите му. Смените на работа не бяха провокирани от него. Макар че не изпитваше удоволствие от това, което правеше, бе стриктен към задълженията си. Приемаше, че няма срамен труд и той трябва да се полага съвестно. Но все нещо се появяваше, каращо работодателите му да се разделят с него. Сякаш съдбата му диктуваше честа смяна на дейности, за да получи и опит, не налагащ придобиване на рутинност...

Така му се случваше и с жените. Започваше връзка, беше коректен в отношенията си с тях и накрая бе винаги изоставан. Без казана в лицето истинска причина и без обяснения... Така беше и с Лина, помогнала му днес да потърси нов хоризонт в живота си. Бяха се запознали в тролея, когато той ѝ зае билет за редовно пътуване, при появата на контролор. Размениха само няколко думи и слизайки едновременно на една и съща спирка, се оказаха седнали в улично кафене за доопознаване. Тогава отново беше на лов за приходи и имаше достатъчно време да поговори с дама, събираща мъжките погледи с тяло и походка. Никога не си поставяше за цел свалячката, при случайни или предизвикани от обстоятелства запознанства. Знаеше цената си и не я превръщаше в етикирана стока за улична или салонна размяна. Просто оставяше нещата сами да се развиват, без курварски намеци или уж случайни допири до точки на тялото. Беше поласкан от нейното внимание и преди и сега.

След раздялата си имаха две случайни срещи без интимни продължения. Разговаряха като стари познати, без и дума за отминалите мигове на взаимна отдаденост. При последната, разбрала, че е отново без работа, сама предложи уреждането на днешната среща, с подсказана сигурност за успех...

ИЗВИНЕТЕ, ПИЦАТА ВИ И ПРИБОРИТЕ. Сервитьорката бе донесла поръчаното и се въртна да почиства опразнената вече от тинейджърите маса...

БЛАГОДАРИЯ, МОГА ЛИ ВЕДНАГА ДА ПЛАТЯ...

МОЖЕ, НО НЯМА ДА Е ДНЕС. Онзи човек днес плаща на всеки наш посетител, без да знам причината затова. ОТГОВОРИ ТЯ ПРЕЗ РАМО, БЕЗ ДА ПРЕКЪСВА ПИРУЕТА СИ С ТАБЛАТА...

През две маси от неговата седеше възрастен мъж с поддържана външност. Видът му не говореше за човек, лекуващ самотата си в квартални пицарии. Носеше хубава вратовръзка набиваща се на очи. А сакото му бе в модерния за сезона цвят, гарниран успешно с повтаряща се в тоналност риза. Не бе го видял при влизането си и остана изненадан от шанса да се нахрани безплатно. Пътят до масата му бе вече проходим и без колебание стана за да поднесе благодарността си за жеста. Изненада се от възпиращото ръкомахане на непознатия си благодетел, който му подсказваше, че всичко е наред и не е нужно да прекъсва обяда си за такова дребно нещо. Все пак кимна с глава, заместваща в случая думите и се отдаде на поднесената му вкусотия. Лютивите подправки бяха малко повече за неговия вкус и поръча две бири, като едната бе за почерпилия го непознат. Все пак си

ИМАШЕ НЕПИСАНИ ПРАВИЛА НА МЪЖКИЯ ЕТИКЕТ, МАКАР ЧЕ В СЛУЧАЯ НЕПОЗНАТИЯ НАДАЛИ ИМАШЕ нужда от него. Би трябвало да има сериозна причина за тази квартална благотворителност, с която позволяваше разходите за обяд на клиентелата да бъде спестен. Получавайки втората си халба, се обърна да види дали е получена втората. Мъжът благосклонно я прие и поиска разрешение да седне при него. Нямахте причина да отказва, въпреки че не търсеше разтуха в разговорите за да примири душата си. А и не искаше да бъде отдушник и на чужди терзания.

Но при създалата се ситуация отказът не бе най-добрият избор. Стана прав и подавайки ръка се представи:

- Приятно ми е, Наков, Радослав. Сега вече мога да Ви благодаря за пицата. Това не се случва всеки ден и поражда и съответното любопитство...

- Казвам се Илия Гечев, а поводът е една година от смъртта на единствената ми дъщеря, нелепо загинала от пиян шофьор на отсрещното кръстовище. Тя бе активист на червения кръст и се занимаваше с благотворителност. По този начин искам с нещо дребно да

ПРОДЪЛЖА ЛЮБОВТА И КЪМ ХОРАТА, МАКАР ВЕЧЕ ДА Я НЯМА... Надявам се, че неплащането на храната не Ви е обидило.

- При такъв мотив и такъв повод, разбира се че не. Съжалявам за дъщеря Ви и приеете съболезнованията ми... Казват че времето лекува, но това са думи, трудно носещи успокоение...

- Така е ~~млади момко!~~ Извинявайте за обръщението ми, но след смъртта ѝ се заглеждам в младежта и им се радвам като на мои деца...

- Не се извинявайте, разбираемо е. А и разликата между мен и Вас е сигурно около двадесет години. Така, че обръщението Ви ме ласкае...

Отпиха по глътка бира за душата на загубената му радост. Попивайки пяната по устата си с добре изгладената си носна кърпа, новият му познат направи знак на сервитьорката. Поиска да плати дължимото и се обърна към него:

- Май сте на свободна професия, щом в този час не сте зад някое бюро, или някъде другаде, където хората си вадят насъщния...

- Не съм творец, отдаден на кръчмарско уединение за поява на временно изгубено вдъхновение... Просто имам проблем с намирането си на подходяща за образованието ми работа.

- А то какво е?

- Висше икономическо...

- Много икономисти бълват вече вузове... го прекъсна събеседникът му, преди да изреди и останалите си образователни екстри... Няма ли фирмички, нуждаещи се от подредбата на финансите си... При това законодателство, човек трябва да е гений, за да води прилежно счетоводство. Такава работа вършил ли си?

- За това се искат препоръки... Никой няма да даде на случаен човек да знае финансовите му номера пред държавата.

- Значи човек без връзки и обществена биография. Не закъсняваш ли с тяхното придобиване... Годишките ти предполагат яснота за кариера и реализиране вече на мечти...

Случайният му „благодетел“ довърши фразата си едновременно с получаването на сметката. Плати сумата с подобаващ бакшиш, за който получи рабополепна усмивка.

Прибра мъжкия си аксесоар, в цвят отговарящ на самото му и с настойчивост присъща на годините му, продължи да опица склонността му към откровения с непознат:

- Ако си спрял да мечтаеш, значи си спрял да живееш!... А чувството за живот се подхранва от ударите на съдбата... Недоволен ли си от нея, или обвиняваш себе си за сегашното си положение?

- Може би нея, тъй като не ми е предоставила шанса да не се обвинявам.